

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. N°. 20.

Syvende Session.

20de Møde.

Mandagen den 7de Januar.

(Fortsat.)

Formanden: Under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give Landstingmanden for Færverne Ordet, skønt han har havt det tvende Gange.

C. C. Dahlerup: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at for det Tilfælde, at Thinget skulde vedtage dette Lovforslags Overgang til 3de Behandling, agter jeg til denne Behandling at stille et Vædringsforslag om, at de Bestemmelser, der ere anførte i § 1, blive supplerede med den tilsvarende Bestemmelse i Fattigloven for Færverne, da jeg antager, at denne Lov, dersom den emanerer, som en almindelig Lov ogsaa maa blive gjældende for denne Provinds.

Thalbitzer: Det har været mig meget kjært, at dette Lovforslag nu er fremkommet. Jeg har i foregaaende Sessioner imellemstunder havt Leilighed til ved hermed beslagtede Sagers Behandling at udtale mig for det samme Princip, som gaaer igjennem det nærværende Lovforslag og jeg vilde selv have været betænkt paa, at indbringe et Lovforslag derom, dersom jeg ikke havde hørt den høitagtede Cultusminister udtale, at han agtede at fremkomme med et saadant, naar Menighedsraad bleve oprettede, hvilket han meente, ikke vilde vare længe. Som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, var det min Hensigt med et saadant Forslag at føre Forsørgelsesforholdet tilbage til dets oprindelige Skikkelse; dette Forhold er

forykket i Praxis og det er gaaet hermed som med saameget Andet, Lovgivningen har tilstøttet, hvilket først bliver ret indlysende, naar man læser de ældre Fattigreglementer, hvorefter disse Bidrag skulde tilflyde de Fattige og ikke Communerne's Skatteydere, medens nu Alt, hvad der indkommer ved frivillige Bidrag, kommer Skatteyderne tilgode istedetfor de Fattige. Dette har naturligviis ogsaa medført, at Folk ere blevne kjede af at yde Bidrag til de Fattige, og mere betragte det som en Formåag at give Skillingen i Tavlerne, idet de ræsonnerer meget rigtigt som saa: at deres Bidrag ikke komme de virkelig Trængende tilgode, saadanne Fattige nemlig, der endnu ikke ere komne saavidt, at de henhøre under det tvungne Fattigvæsen, thi i dette Tilfælde er det jo Communes Pligt at understøtte dem. Men det kan aldrig have været Hensigten med de heromhandlede Bidrag. Jeg vilde netop finde det smukt og rigtigt af disse Bidrag at danne et Understøttelsesfond — jeg kan i Dieblirket ikke bestemt angive Maa den, hvorpaa det rettest kunde lade sig gjøre, men efter min Erfaring troer jeg ikke, at det vilde have synderlig Banfælighed at opsamle saadanne Fonds ikke blot af, hvad der indkommer gjennem Tavlerne, men ogsaa af frivillige Bidrag ved andre Leiligheder, hvilket ikke vilde udgjøre nogen ubetydelig Sum, naar man kun sik Visshed for, at Bidragene kom de Fattige tilgode, førend de endnu ere kastede over paa Evangselfattigvæsenet. Netop det, at vi ikke have andet end et tvunget Fattigvæsen, er det, der har fremkaldt den saakaldte Dyrstidslov, som stadig er kommen igjen i flere Aar og maa vedblive dermed, thi saalænge Forholdene ere, som de nu ere, maae Communerne have en saadan Lov til at hjælpe sig